

NAAR EEN DEMOCRATISCH CORONAPASPOORT

*Peter Van de Ven
Krijgskunst&Filosofie*

Nu al meer dan een jaar heeft de bezorgdheid over de Volksgezondheid die over de gezondheid van onze democratie in de schaduw gesteld. Als volgende stap binnen de ontwikkeling van het Coronafascisme zien we nu de idee van een binnenlands Coronapaspoort enerzijds, en beschouwingen over privileges voor gevaccineerden anderzijds. De meest extreem anti-democratische inzichten daarover werden geformuleerd door Patrick Loobuyck van U Gent, die naar goede gewoonte alles recht praat wat krom is.

Is een Coronapaspoort discriminerend? Heel zeker, zo stellen Unia en vele mensenrechtenspecialisten, ik ben het met hen eens. Anderzijds is al aangegeven dat een Coronapaspoort er zeker komt, en dus kunnen we de vraag beter herformuleren: onder welke voorwaarden kan een Coronapaspoort niet-discriminerend genoemd worden? Welk is de democratische toets?

Het moge duidelijk zijn dat de huidige voorstellen tot zulk een paspoort die democratische toets niet doorstaan. Het ontwerp zoals het voorligt, is door en door fascistisch en discriminerend, het is een louter machtsmiddel in functie van vaccinatiedwang. Nochtans zou zich al dan niet vaccineren een louter persoonlijk ethische keuze moeten zijn, zoals de keuze van levensbeschouwing. Een voorstel dat zou voorzien in de toegang tot bioscopen uitsluitend voor katholiek-gedoopten, zou terecht anti-democratisch genoemd worden. Hetzelfde geldt voor het criterium "gevaccineerd".

In het huidige voorstel gaat het om "gevaccineerd of recent getest", welk een groen licht geeft op de smartphone. Hier wringt al een eerste punt: ik pas voor een samenleving waarin het leven niet meer mogelijk is zonder smartphone. Wie zich niet laat vaccineren zou dus minstens twee maal per week naar de huisarts of een testcentrum moeten om een dure en lastige PCR test te laten afnemen, om daarna braaf en wat beschaamd te moeten vragen: "*Kan ik het ook op papier krijgen?*". Zulks zou mensen moeten "aanmoedigen", klinkt het, om zich toch te laten vaccineren (of is het zich laten dopen?).

Zich laten testen of zich laten vaccineren **zijn twee totaal verschillende onderwerpen.**

Wie zich laat vaccineren doet dat om bij besmetting de kans op ziekte te verkleinen, maar men blijft besmettelijk.

Wie zich test of laat testen doet dat om de medemens te beschermen, men wil contact mijden in het reële (niet het potentiële) geval van besmetting, om de andere niet in gevaar te brengen.

Van beide is testen het meest substantiële, het fundamentele. Vaccinatie is facultatief en alleen voor wie ongerust is over zijn immuniteit. De bescherming van de medemens is belangrijker dan de zelfbescherming, alleen al principieel, maar ook numeriek. Het beschermen van de medemens is een plicht voor iedereen, zelfbescherming is alleen nodig voor kwetsbare groepen.

Het Coronapaspoort zou dus op zijn minst een testverplichting moeten bevatten voor iedereen, eventueel aangevuld met een facultatieve, bijkomende vaccinatievermelding.

Maar zo komen we tot een volgend probleem. Van bij het begin van deze pandemie heeft de overheid het bewust nagelaten om te investeren in een haalbare, eenvoudige testtechnologie. Zich testen zou zo eenvoudig moeten zijn als 's morgens de tanden poetsen, een eenvoudige handeling van dagelijkse hygiëne. Het toestelletje dat daarvoor gebruikt wordt, zou moeten kunnen verbonden worden met een printer (van welke aard ook, materieel of digitaal) waarbij de burger een testbewijs kan aanmaken voor die (uitzonderlijke) gevallen het vereist is. Die piste heeft de overheid niet bewandeld, en in die zin zijn onze beleidsmakers schuldig-nalatig.

Bovendien volstaat zelftesten niet, het moet gezien worden in een breder kader van zelfmonitoring, wat men in zijn geheel een persoonlijke testcultuur zou kunnen noemen. Aanvullend daarbij kunnen nog standaardcontroles bij de ingang van evenementen gehouden worden. In die toestand is er geen discriminatie: alleen van diegenen die daadwerkelijk en reëel besmettelijk zijn, zou een terughoudendheid verwacht worden, welke moreel gesproken niet meer dan vanzelfsprekend is.

Echter, onze overheid heeft eerder gekozen voor een totalitair lockdown-beleid, voor een nieuw fascisme, voor het Coronafascisme, met nu "de Coronapas" als nieuw instrument.

Een belangrijk gevaar binnen het huidige voorstel is het creëren van diepe maatschappelijke breuklijnen die niet zullen verdwijnen met het versoepelen of opheffen van de sanitaire maatregelen. Gevaccineerden zullen in twee soorten bestaan: zij die er zich tevreden mee stellen te beseffen dat ze enigszins beschermd zijn tegen ziekte, en de anderen die privileges eisen omdat ze gevaccineerd werden. Mensen die behoren tot die tweede groep, zijn daadwerkelijk egoïstisch omdat ze van mening zijn dat hét probleem is opgelost als hun probleem is opgelost, het zijn **de egoïstische gevaccineerden**, zij kijken alleen naar hun eigenbelang ongeacht de maatschappelijke kost van hun standpunt. Wat mij betreft, is dit een degoutante keuze.

Als er een Coronapaspoort komt, moet het een democratisch Coronapaspoort worden, en niet het discriminerend, fascistisch ontwerp dat nu op tafel ligt. Geen maatregel louter met het oog op vaccinatiedwang. Dat voorstel is een mensenrechtenschending, en moet kordaat en met alle kracht verworpen worden. We hebben een Coronabeleid nodig onder de vorm van een "en-en" verhaal, een beleid dat aan onze democratie bouwt en haar versterkt, niet een beleid dat onze democratie afbreekt. Daarin ligt dan ook de uitdaging en de verantwoordelijkheid voor de toekomst.